

ЉИЉАНА АЛЕКСИЋ-ПЕЈКОВИЋ, ПОЛИТИКА ИТАЛИЈЕ ПРЕМА
СРБИЈИ ДО 1870. ГОДИНЕ
ИЗДАЊЕ „НАРОДНЕ КЊИГЕ“ И ИСТОРИЈСКОГ ИНСТИТУТА
У БЕОГРАДУ, БЕОГРАД 1979, СТР. 389.

Политика Италије према Србији у XIX вијеку, као што је то и аутор истакао у предговору, није била предмет посебне обраде у српској, југословенској па и у италијанској историографији. О односима између двију држава, мање или више говори се фрагментарно и то у оним радовима у којима се говори о општој спољној политици Србије, а у извјесној мјери и Црне Горе. У страниј историографији, у првом реду у италијанској, односи Италије и Србије посматрани су првенствено „у вези са уједињењем Италије 60-их година прошлога века.“ Студија Љиљане Алексић је прва и одлична студија из односа Италије и Србије.

Аутор износи више разлога који 1870. године опредјељују као временску границу првог раздобља у италијанско — српским односима. Такође, аутор је покљонио пажњу и у проучавању италијанског револуционарног покрета у односу према Црној Гори.

У студији су обрађене све оне битне компоненте у њиховим разноврсностима које карактеришу и које су условљавале политику Италије према Србији до 1870. године. А односи Италије и Србије били су једна од компоненти спољне политике и једне и друге земље у источном питању.

Студија је урађена на основу богате архивске грађе која се чува у нашим и страним архивима: архива у Београду, Задру, Цетињу Риму и Бечу. Коришћени су и доста бројни објављени извори, штампа, мемоари, монографије, расправе и чланци на српскохрватском и страним језицима.

Књига садржи предговор, увод и два дијела — укупно 10 глава, закључак, резиме, попис извора и литературе и регистар.

Објављивањем ове студије српска и југословенска историографија обогаћени су значајним дјелом. Њоме је испуњена крупна празнина у нашој историографији.

Новица Ракочевић

ДР ЖАРКО ШЋЕПАНОВИЋ, СРЕДЊЕ ПОЛИМЉЕ И ПОТАРЈЕ
ИСТОРИЈСКО-ЕТНОЛОШКА РАСПРАВА, ИЗДАЊЕ ЕТНОГРАФСКОГ
ИНСТИТУТА СРПСКЕ АКАДЕМИЈЕ НАУКА И УМЈЕТНОСТИ,
БЕОГРАД 1979, СТР. 273

Рад је докторска дисертација одбрањена на Филозофском факултету Београдског универзитета. Књига спада у оне сасвим ријетке и специфичне монографије, а у црногорској послератној историографији је јединствена, у којој је обрађена историја и етнологија једног просторно не великог региона.

У књизи се обрађује живот људских заједница у њиховим раз-

новрсним манифестацијама од најстаријих времена па до краја турске управе на тој територији — тј. до балканског рата 1912. године. Један дио Потарја присаједињен је Црној Гори одлуком Берлинског конгреса 1878. Територија која се обрађује у књизи имала је бурну историјску прошлост.

Рад је написан на основу објављених извора, литературе, штампе и архивске грађе из више домаћих архива.

По методу обраде, коришћењу извора и литературе, презентирању историјских и етнолошких података, анализи чињеница и процеса, њиховом објашњењу и извођењу закључака, ова књига је

веома добро успјела студија, па је пожељети да има више оваквих књига.

Књига се састоји од предговора, увода и три дијела. На крају књиге дат је попис извора и литературе и резиме.

Новица Ракочевих